

Aýdyn Hanym

Category: Kitapcy,Sözler,Zenan şahsyýetler

написано kitapcy | 23 январа, 2025

Aýdyn Hanym AYDIN HANIM

«Anı yazmak, ölümün elinden bir şey kurtarmaktır» der Andre Gide. Bana göre röportajlar da öyle.

Hele hele bu kişiler tarihin önemli dönemlerine tanıklık etmişlerse her ölümden biraz daha eksildiğimizi, toplumsal hafızayı aktaracak neferlerin bizi terk etmesiyle işimizin daha da zorlaşacağını düşünüyorum zira geçmişi anlatan olmayınca, geleceğimizi kendi görüş ve istekleri doğrultusunda dizayn etmek isteyenlerin işinin kolaylaştığı düşüncesindeyim. İşte bu yüzden tarihe tanıklık etmişlerin her kaybında içimi ölüm acısının yanı sıra bir başka hüznün kaplıyor.

Gide'nin hesap, ben de röportajlarla geçmişe dair anıları kurtarıyorum naçizane.

Aydın hanımla, Rauf Denktaş'ın vefatından 7-8 ay sonra Yılan adasındaki evlerinde bir röportaj gerçekleştirmiştik. Yılan adası dediysem öyle koca bir ada gelmezsin gözünüzün evine. Karaoğlanoğlu semtinin denize yılan gibi uzanan kısmında yan yana iki ev. Hani öyle kimilerinin anlattığı gibi hanları hamamları yoktu Denktaş çiftinin. Hiçbir zaman da zengin bir aile olmadılar.

Ne ganimetleri vardı, ne de devlet imkanlarını kendi aileleri için kullandılar. Benim bildiğim rahmetli Denktaş'larda devlet memuru olan da yoktu. Oğulları Raif ve Serdar Denktaş seçilmişler olarak Parlamente'ye girdiler o kadar. KKTC'de Torunlardan tek bir kız devlet memuru oldu. Diğerleri devlet memuru olup çantayla maaş almak yerine serbest iş yaptı, büyük sıkıntılar çekti. Ki şayet Denktaş ailesi ganimet yiyen ve devlet imkanlarını şahsi işlerinde kullanan bir aile olsaydı bugün rahmetli Raif Denktaş'ın oğlu Can Denktaş hayatta olacaktı.

Neyse gelelim röportaja; Çok şey anlattı o gün Aydın hanım. Rauf beyle tanışmalarından, çocuklarının vefatına kadar.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinde yaptığı konuşmadan ötürü, Makarios hükümeti tarafından Ada'dan uzaklaştırılma cezası verilen Denktaş'ın, 1964-1968 yıllarını Ankara'da sürgünde geçirdiği yılları şöyle anlatmıştı Aydın hanım: «Çok zor bir sürgün hayatı yaşadık. Çünkü paramız gelmiyordu. Çocukların okul ihtiyaçları vardı. Komşularımız yardım ediyordu. Uçaklar çalışmadığı için annemden babamdan da haber alamazdım. Yani yalnız bir hayatımız vardı. Kötü günlerdi. Raif'in başına okulda «Niye Kıbrıs'ı terk ettiniz» diye karla dolu taş atarak başını yarıdılar. Camdan bakarken çocuğu Nene Hatun yokuşunu çıkarken kanlar içinde gördüm. Yapılanlar Raif'in çok zoruna gitmişti. Kıbrıs'a dönelim» diye tutturdu fakat Papaz müsaade etmiyordu ki dönelim; Bir gün Rauf gizli yoldan adaya dönme kararı aldı. Raif de babasıyla gitmek için ağladı, sızladı ama Rauf, «Anneni ve kardeşlerini sana emanet ediyorum» diyerek avuttu kendisini. Nitekim Raif ikna oldu. Rauf da adaya çıkar çıkmaz yakalandı. 13 gün tutuklu kaldı.»

Bir özgürlük savaşçısı olan eşi Rauf Denktaş'la ilgili bir başka sırrı da şu sözlerle açıklamıştı; «1974 Mutlu Barış Harekatı yapıldığı zaman torun Rauf iki aylıktı. Rauf (Denktaş) silahında bir mermi saklamış. Eğer esir düşseymiş, silahtaki o mermiyle torun Rauf'u vuracaktı Rumların eline düşmesin diye».

Oğulları Raif'in genç yaşta ölümüyle bütün hayatlarının altüst olduğunu ifade eden Aydın hanım, Tüm emelim babası gibi bir evlat yetiştirmekti, Allah bizden çok severmiş, yanına aldı derken, oğulları Münir'in 7 yaşında bademcik ameliyatında hayatını kaybetmesini şu sözlerle anlatmıştı:

«Oğlum Münir'in bademcikleri çok şişerdi ama Rauf bademcik ameliyatından çok korktuğu için doktorların ısrarına rağmen Münir'i ameliyat ettirmek istemedi. Biz de babası Türkiye'ye gittiğinde ameliyat ettirelim dedik. Rauf bey Türkiye'deyken kararlaştırdık. Ameliyatı Doktor Burhan Nalbantoğlu yaptı. Çocuk ameliyatta aniden hayatını kaybetti. Rahmetli Hazım Remzi Ankara'ya gidince Rauf bizlerden haber alsın diye kendisini karşılamak istemiş. Hazım Remzi Rauf'a «başın sağ

olsun» deyince Rauf, annem hasta olduğu için o öldü sanmış, cannem mi öldü» diye sormuş. «Yok oğlunu kaybettik» demiş Remzi. Döndükten sonra Rauf ne bir şey sordu, ne söyledi. Yalnız benimle uzun bir süre konuşmadı. Yavaş yavaş acımızı bastırmaya başladık ama yine de bana kırgın olduğunu hissediyordum. Bir şeyler söylemek istiyor, söyleyemiyor, kızamıyordu. Daha sonraları, cben sana söylemedim mi zor bir ameliyat diye niye yaptırdın» demişti. Çok iyi bir eştı. O acıya rağmen bana bir şey söylememiştı».

Acı anılarının yanında gülümsetenler de olmuştu röportajımızda. «Çok kıskançtım» diyen Aydın hanım, bir tiyatro oyununda eşini sahnedeki hanım oyuncudan kıskandığını söylemişti gülererek; «Bir gün beni Ankara`da bir tiyatroya götürmüştü. Orada «Sahnedeki oyuncuya niye öyle bakıyorsun» diye kıskançlık yapıp yarı buçuk (oyun bitmeden) eve getirmiştım. Bunu hiç unutamam. Ben kıskanırdım ama o bu hep hallerime güler, boşuna sinir oluyorsun derdi. Büyük bir lider, tabi ki sevenleri çoktu. Sarılıp öpen çok olurdu. Oysa kendisi öyle güzel, öyle kıskanılasıydı ki.»

Nurlar içinde uyu Aydın hanım. Eminim orada daha mutlu olacaksın!

Dr. Yurdagül ATUN,
KKTC. Zenan şahsy yetler